

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Řeznictví David Janoš s. r. o.** se sídlem ČSA 360, Bohumín-Pudlov, v řízení zastoupeného JUDr. Luděkem Zakopalem, advokátem se sídlem Krnovská 1397/47, Bruntál, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2533/1.30/13/14.3 ze dne 12. 8. 2013, ve věci správního deliktu na úseku zaměstnanosti,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 2533/1.30/13/14.3 ze dne 12. 8. 2013 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Luděka Zakopala, advokáta se sídlem Krnovská 1397/47, Bruntál.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 2533/1.30/13/14.3 ze dne 12. 8. 2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě č. j. 9012/10.71-Ku/13/14.3 ze dne 22. 5. 2013, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč za spáchání správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce prodavačky paní I. D. v provozovně žalobce v Bohumíně-Pudlově, a to nejméně dne 7. 8. 2012.

Žalobce namítal, že řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, kdy údajná nelegální práce byla zjištěna inspektory dne 7. 8. 2012, a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po více než 9 měsících dne 22. 5. 2013. Dále žalobce vytýkal žalovanému mylně zjištěný skutkový stav a procesní pochybení, kdy uvedl, že paní D. pracovala u žalobce na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnance jiným zaměstnavatelem, jímž byl D. J., podnikající jako fyzická osoba. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí znamená likvidaci společnosti, a tím i několika pracovních míst.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Zrekapituloval průběh kontrolního a následného deliktního řízení, a uvedl, že ve věci nedošlo k žádným zbytečným průtahům a bylo rozhodováno v přiměřeném čase. Dále uvedl, že žalobcem tvrzené dočasné přidělení pracovnice by bylo v rozporu se zákoníkem práce, neboť ten neumožňuje dočasně přidělit zaměstnance, s nímž je uzavřen pracovněprávní vztah na základě některé z dohod konaných mimo pracovní poměr; navíc by v případě žalobce došlo k porušení zákazu uzavření dohody o dočasném přidělení k jinému zaměstnanci po dobu prvních 6 měsíců pracovního poměru. Žalovaný vycházel primárně z kontrolních zjištění, kdy pracovnice jednoznačně uvedla, že práci vykonává bez jakékoli uzavřené smlouvy, a sám jednatel žalobce D. J. v průběhu kontroly vůbec neuváděl, že se jedná o dočasně přidělenou zaměstnankyni.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že oblastní inspektorát práce provedl dne 7. 8. 2012 kontrolu v provozovně žalobce. Pracovnice I. D. vypověděla, že pracuje bez jakékoli pracovněprávní smlouvy a že zastupuje prodavačku, která je na dovolené. Jednatel společnosti uvedl, že s pracovnicí I. D. neuzavřel žádný pracovněprávní vztah, jedná se o výpomoc, jež trvá asi 14 dní. Žalobce podal žádost o přezkum protokolu o kontrole a následně námitky proti výsledku přezkoumání tohoto protokolu. Tvrdil, že pracovnice I.D. pracovala na základě dohody mezi žalobcem (jehož jménem jednal D. J.) a podnikatelem D. J. ze dne 20. 6. 2012 o dočasném přidělení zaměstnankyně, kdy dočasné přidělení zaměstnankyně bylo

vyfakturováno dne 10. 8. 2012. Námitky byly zamítnuty rozhodnutím ze dne 3. 10. 2012, jež bylo žalobci doručeno 24. 10. 2012. Deliktní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 15. 3. 2013. V rámci řízení byla vyslechnuta pracovnice I. D., která uvedla, že podpis na dohodě o provedení práce je její a dále sdělila, že není schopna rozlišit, zda pracovala či pracuje pro pana J. jako fyzickou osobu nebo pro jeho společnost s ručením omezeným. Prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), bylo vydáno 22. 5. 2013. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Pokud žalobce namítal nepřiměřenou délku řízení, pak je třeba v souladu s konstantní judikaturou správních soudů poukázat na skutečnost, že překročení lhůt pro vydání rozhodnutí ve správním řízení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. (Srov. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 128/2010-33 ze dne 22. 7. 2011 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 14/2012-41 ze dne 10. 12. 2012.)

Soud se rovněž neztotožňuje s námitkou mylně zjištěného skutkového stavu. Již kontrolní orgány a následně i prvostupňový orgán a žalovaný se přesvědčivě vypořádali s námitkami žalobce a vyvrátili jím předestíranou alternativní skutkovou verzi. Soud se zejména ztotožňuje se závěrem, že je nemyslitelné, aby jednatel žalobce a pracovnice při kontrole vůbec nezmínili dohodu o dočasném přidělení zaměstnance, pokud by ke dni kontroly existovala. Nadto ani časové údaje uvedené při kontrole (14denní výpomoc) nekorespondovala s následně předloženými listinami. Navíc výpověď pracovnice, která uvedla, že není schopna rozlišit práci pro žalobce a jeho jednatele, by měla logicky vést k tomu, že by uvedla, že má pracovněprávní vztah na základě jakékoliv smlouvy uzavřené s D. J. v jakémkoliv právním postavení.

Jedinou důvodnou je námitka nepřiměřenosti uložené pokuty a jejího likvidačního charakteru pro žalobce. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014 byl zrušen § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. Ústavní soud dopěl k závěru, že sporná právní úprava bránila řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty byla stanovena v takové výši, že omezovala rozhodující správní orgány přihlídnout k specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů mohla v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou a šlo proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosáhla ústavní dimenze. Na základě tohoto nálezu připadá v úvahu i uložení nižší pokuty než 250 000,- Kč. Logicky však – protože k vydání citovaného nálezu Ústavního soudu došlo až v průběhu řízení před soudem – žalobou napadené správní rozhodnutí neobsahuje odůvodnění toho, proč byla zvolena pokuta ve výši 250 000,- Kč, s výjimkou konstatování, že jde o pokutu na samé spodní hranici (tehdy platného) zákonného rozmezí. Nelze samozřejmě oprávněně tento nedostatek žalovanému správnímu orgánu vzhledem k okolnostem vytýkat. Zároveň však ale nemůže rozhodnutí z tohoto hlediska obstát. Naopak, důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je

nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 80/2013-41 ze dne 2. 12. 2014, publ. pod č. 3167/2015 Sb. r. NSS). Bude tedy na správních orgánech, aby se znovu zabývaly stanovením výše pokuty s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 27. srpna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu